

Arrest

nr. 81 050 van 11 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 1 februari 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 februari 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 november 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de ongegrondheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.02.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

{..}

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02.04.2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-attaché evalueerde deze gegevens (zie verslag in gesloten omslag) en concludeerde: "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van Art. 9ter te bevestigen."

Derhalve:

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit

Of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)"

1.3. Op 1 februari 2011 wordt verzoeker tevens het bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7 al 1,2° van de Wet van 15 december 1980)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat verzoeker een niet bestaande beslissing aanvecht, nu hij zich richt tegen een beslissing van 3 november 2011, datum waarop geen beslissing in zijn hoofdte werd genomen. Het beroep is volgens de verwerende partij dan ook onontvankelijk.

2.2. Conform artikel 39/69, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift de beslissing vermelden waartegen het beroep gericht is.

Uit de wetsgenese blijkt dat de verplichte vermeldingen uit artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet nagenoeg identiek zijn aan de voorschriften die golden voor de Raad van State ingevolge het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005- 2006, nr. 2479/1, 129). Op grond hiervan kan niet worden besloten dat het minste verzuim of de minste onregelmatigheid bij het naleven van de in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet voorziene pleegvorm tot de (absolute) nietigheid van de akte moet leiden. Veeleer kan worden aangenomen dat de wetgever deze pleegvorm heeft opgelegd met het oog op het bereiken van een bepaald normdoel. De verplichte vermelding van het voorwerp van het beroep strekt er meer bepaald toe een vlotte procesgang te bewerkstelligen. Dit impliceert dat het niet in acht nemen van deze pleegvorm slechts tot nietigheid zal leiden als door dit verzuim een behoorlijke procesvoering zou worden bemoeilijkt of onmogelijk zou worden gemaakt (cf. RvS 24 juni 2004, nr. 133.046).

In het verzoekschrift in casu wordt het voorwerp van het beroep als volgt omschreven: *"de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3/11/2011 houdende weigering van zijn*

aanvraag tot machtiging van verblijf in België omwille van medische redenen en het bevel het grondgebied te verlaten genomen als gevolg daarvan (R.R. xxxxxxxxxxxxxx, Vreemdelingenzaken nummer: xxxxxxxx)." Aan het verzoekschrift werd een afschrift van de bestreden akten gevoegd, met name de beslissing van 4 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, het voorwerp van het beroep geenszins onduidelijk is. Zowel uit de toevoeging van de bestreden akten aan het verzoekschrift alsook uit lezing van het verzoekschrift blijkt duidelijk wat het juiste voorwerp is van het beroep. Een materiële vergissing omtrent de datum van de bestreden handeling brengt in deze niet mee dat het verzoekschrift onontvankelijk is (cf. RvS 28 december 2004, nr. 138.891).

De exceptie wordt derhalve verworpen.

2.3. De verwerende partij werpt tevens de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de vordering tot schorsing. Zij wijst op het bepaalde in artikel 39/82, § 3 van de Vreemdelingenwet en meent dat het verzoekschrift enkel een beroep tot nietigverklaring bevat.

2.4. Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Het opschrift van het verzoekschrift in casu luidt: **"VERZOEKSCHRIFT"**. Gelet op het bepaalde in artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt het verzoekschrift derhalve geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. De vordering tot schorsing is bijgevolg onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Schending van artikel 9 ter van de wet van 15/12/1980 (Vreemdelingenwet). Schending van artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen bepalen dat eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd; dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze afdoende moeten zijn. De dienst vreemdelingenzaken achtte het gepast om in voorliggend dossier een afwijzende beslissing te nemen op basis van het feit dat "de laatste gegevens dateren van > 1,5 jaar geleden en nadien hebben we van de betrokkene geen aanvullende medische gegevens meer ontvangen m.b.t. de verdere evolutie van deze aandoeningen waaruit zou blijken dat hij nog steeds regelmatig behandeling/opvolging hiervoor krijgt." Terwijl verzoeker medische attesten van 22/02/2008 en 27/06/2008 ingediend heeft bij zijn regularisatie aanvraag van 22/02/2008. Dat uit die medische attesten blijkt dat verzoeker aan insuline-afhankelijke diabetes en hypertensie lijdt. Dat uit medische attesten blijkt dat de aandoeningen van verzoeker ernstige is en dat de gevolgen van een eventuele stopzetting van zijn behandeling heel erg zou zijn voor hem. Dat verzoeker al jaren in België woont. Dat verzoeker heeft immers geen enkele band meer met Ghana, en kan onmogelijk behandeling krijgen in Ghana aangezien die behandeling ofwel afwezig is in kleine steden, ofwel aanwezig is in grote steden maar te duur voor verzoeker om de behandeling te hebben. Dat de arts-attaché van de DVZ tot de conclusie kwam dat verzoeker moet regelmatig moet regelmatig opgevolgd door endocrinoloog, oftalmoloog en cardioloog en bovendien heeft verzoeker regelmatig bloedonderzoeken nodig (zie bestreden beslissen). Dat de arts-attaché van de DVZ liet ook weten dat verzoeker een sterk verhoogd cardiovasculair risico liep. Dat DVZ heeft geen bijkomende informatie van verzoeker gevraagd. Dat verzoeker heeft zelf een medisch attest van 30/05/2011 ingediende (kopie in bijlage) maar uit administratieve dossier blijkt dat die medische attest nooit toegekomen is bij DVZ. Dat de motivering van de administratie houdt geen rekening houdt met alle elementen van de zaak; Dat de motivering van de administratieve overheid onvoldoend is;"

3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het advies van de arts-attaché waarin wordt opgemerkt dat de medische gegevens al minstens anderhalf jaar oud zijn en er aldus geen informatie beschikbaar is over de evolutie en actuele behandeling van de aandoening van verzoeker. Bij gebrek aan recente medische informatie is het niet mogelijk om te beoordelen hoe de behandeling verloopt en of de vereiste behandeling en medicatie beschikbaar zijn in Ghana. Volgens de verwerende partij heeft verzoeker niet bewezen een poging ondernomen te hebben om zijn dossier te vervolledigen, laat staan dat hij kan aantonen dat de conclusie van de arts-attaché onjuist is wanneer die stelt dat het dossier al anderhalf jaar niet geactualiseerd werd. Het is nochtans aan de verzoekende partij om haar eigen dossier op te volgen en waar mogelijk aan te vullen. De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in rechte als in feite.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat het aangehaalde medisch probleem niet weerhouden kan worden als grond om een verblijfsvergunning toe te kennen waarbij verwezen wordt naar het advies van de arts-attaché. De tweede bestreden beslissing is gegrond op de vaststelling dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de bij artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, of er niet in slaagt te bewijzen dat hij deze termijn niet heeft overschreden, waarbij tevens wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van dezelfde wet.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek naar de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.4. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

3.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 februari 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende. Bij deze

aanvraag voegde verzoeker een medisch attest van 2 februari 2008 van dr. M. B. en een medisch attest van 4 februari 2008 van dr. A. R. Op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 juni 2008 laat verzoeker nog een medisch attest invullen door dr. M. B. op 27 juni 2008. Verzoeker voegt nadien nog een medisch attest van 17 maart 2010 van dr. P. A. toe aan zijn aanvraag.

Zoals blijkt uit zijn medisch advies van 3 maart 2011 heeft de arts-attaché alle door verzoeker voorgelegde medische stukken in ogenschouw genomen en als volgt geoordeeld: *“Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 49-jarige man uit Ghana aan diabetes, arteriële hypertensie, hypercholesterolemie en glaucoom lijdt, en daarvoor medicamenteuze behandeling krijgt. We beschouwen zowel de diabetes, de arteriële hypertensie, de hyperlipidemie en het glaucoom als ernstige aandoeningen. We merken echter op dat de laatste gegevens dateren van > 1,5 jaar geleden en nadien hebben we van de betrokkene geen aanvullende medische gegevens meer ontvangen m.b.t. de verdere evolutie van deze aandoeningen waaruit zou blijken dat hij nog steeds regelmatige behandeling/opvolging hiervoor krijgt. Samenvattend kunnen we zeggen dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van Art. 9ter te bevestigen. De afwezigheid van recente medische informatie laat niet toe de behandeling in te schatten, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van oorsprong of verblijf van de betrokkene. Conclusie: Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van Art. 9ter te bevestigen.”*

Naar aanleiding van dit medisch advies heeft de gemachtigde van de staatssecretaris finaal geoordeeld:

“Derhalve:

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

3.6. Verzoeker betoogt dat uit de door hem voorgelegde medische attesten blijkt dat zijn aandoeningen ernstig zijn en dat de gevolgen van een eventuele stopzetting van zijn behandeling heel erg zouden zijn. Verzoeker meent dat de arts-attaché tot de conclusie kwam dat hij regelmatig moet opgevolgd worden en dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen bijkomende informatie gevraagd heeft. Verzoeker verwijst tenslotte nog naar een medisch attest van 30 mei 2011 dat hij zou opgestuurd hebben maar blijkbaar nooit is toegekomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

3.7. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker niet betwist dat de laatste medische gegevens die hij heeft overgemaakt dateren van anderhalf jaar geleden. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de ambtenaar-geneesheer hem diende te verzoeken om bijkomende informatie over te maken. Het komt immers aan de verzoekende partij toe om haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te actualiseren en zelf initiatief te nemen om de nodige medische attesten bij te brengen die de diagnose kunnen bevestigen. Het stond verzoeker vrij om actuele informatie mee te delen aan de gemachtigde, en dit zolang geen beslissing was genomen aangaande zijn aanvraag. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat verzoeker op de hoogte was van het gegeven dat hij zijn aanvraag diende te actualiseren, nu hij zelf nog op eigen initiatief op 29 april 2010 via schrijven van zijn advocaat een medisch attest van 17 maart 2010 opstuurde. Verzoeker beweert nadien nog stappen ondernomen te hebben en verwijst naar een medisch attest van 30 mei 2011, doch laat na aan te tonen dat hij dit attest werkelijk heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De gemachtigde kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met gegevens die hem niet kenbaar werden gemaakt voor het treffen van de bestreden beslissingen.

Waar verzoeker nog van oordeel is dat de arts-attaché geconcludeerd heeft dat verzoeker regelmatig opgevolgd moet worden, dient evenwel vastgesteld dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van het medisch advies van de arts-attaché. Immers betreffen de zinsneden *“Betrokkene moet regelmatig opgevolgd worden door endocrinoloog, oftalmoloog en cardioloog. Regelmatige bloedonderzoeken zijn nodig.”*, *“6-maandelijkse opvolging is noodzakelijk”* en *“..met een sterk verhoogd cardiovasculair risico”* een verwijzing naar de medische attesten van dr. M.B. van 2 februari 2008 en 27 juni 2008, naar het medisch attest van 4 februari 2008 van dr. A. R. en naar het medisch attest van 17 maart 2010 van dr.

P. A., waarvan de arts-attaché gesteld heeft dat deze gegevens niet meer actueel zijn en er geen medische gegevens meer overgemaakt werden door verzoeker betreffende de verdere evolutie van zijn aandoeningen waaruit zou blijken dat hij nog steeds regelmatige behandeling/opvolging krijgt. De vaststellingen van de arts-attaché stroken met de gegevens van het administratief dossier zodat de beoordeling dat *“De afwezigheid van recente medische informatie (..) niet toe(laat) de behandeling in te schatten, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van oorsprong of verblijf van de betrokkene”* waardoor het risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet bevestigd kan worden, niet kennelijk onredelijk is.

Met zijn betoog dat hij al jaren in België woont en geen enkele band meer heeft met Ghana waar hij onmogelijk behandeling kan krijgen, kan verzoeker geen afbreuk doen aan de motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt dat het risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan bevestigd worden zodat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

3.8. Zoals uit de bespreking hoger blijkt heeft de gemachtigde in zijn beoordeling van de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet rekening gehouden met alle door verzoeker voorgelegde elementen. Noch een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch een schending van de motiveringsplicht kan weerhouden worden.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER